

IN DE SCHIJNWERPER

Maartje van den Nieuwboer: 'Ik wil altijd alles vol overgave goed doen'

Maartje van den Nieuwboer (44) woont met haar vriend Ernst de Keizer (53) en hun zoon Sam (17) sinds een half jaar op J.J. Allanstraat 357 C, in het nieuwe buurtje waar voorheen het bedrijf van Eydenberg was gevestigd.

Hoe bevalt het wonen in Westzaan?

Echt heel leuk. Ik hou van het groene en de mensen zeggen elkaar gedag. Voor Sam is het een beetje lastig. Hij heeft hier nog niet echt een connectie. Zijn school, hij zit op het gymnasium, is in Velsen-Zuid. Hij gaat daar op zijn scooter heen.

Wat doe je voor werk?

Ik ben eigenaar van restaurant Verrassing aan de Zaan op Westzijde 82 in Zaandam. Een verborgen plekje. Het terras ligt aan de Zaan en het zit aan kerk De Vermaning vast, waardoor je niet verwacht dat daar een restaurant zit. Voorheen was dat de Vertoeving. Om de week houden ze nog steeds een dienst en dan schenk ik daarna koffie. Heel dankbaar om te doen. Een paar jaar geleden was het nog een Italiaans restaurant en ik werkte daar. Vorig jaar februari deed zich de gelegenheid voor dat ik het over kon nemen. Ernst zei meteen: 'Moet je doen.' 16 juni ging ik open en vier maanden later waren we weer dicht. Maar zo heerlijk dat we nu weer zijn begonnen!

Wat doet je partner?

Ernst is directeur inkoop bij Buffalo Sport- en Spelartikelen. Wereldwijd handelen ze in spullen als darts, biljarts, tafeltennistafels, trampolines, fitness, noem maar op. Hij levert ook aan Bol en Wehkamp. Normaliter reist hij dus ook veel.

Waar heeft je wieg gestaan?

Ik ben geboren in Laren, maar toen ik twee was zijn we in Westerkoog gaan wonen. Mijn vader had restaurant De Silveren Spiegel bij de Koepelkerk in Amsterdam. Vanaf mijn twaalfde liep ik daar al terrassen. Dat kon toen nog. Als ik 'pap' tegen hem zei vonden de mensen dat helemaal leuk. Op mijn zestiende vroeg hij of ik het over wilde nemen, maar ik zei 'Ja, doe! Ik wil niet iedere avond moeten werken. Ik wil lekker met vrienden uitgaan.' Maar uiteindelijk blijft horeca trekken. Het zit toch in je bloed. Mijn vader is vinoloog en adviseert mij nu met de wijnkeuze.

Ben je in de horeca blijven werken?

Nee. Ik wilde snel geld verdienen. Ik had misschien wel naar het vwo gekund, maar ging bewust naar de Groen van Prinsterer-mavo om kapster te worden. Dat werd Soko Kappers tegenover de Bullekerk. 's Avonds kon ik mooi bijklussen en ging ik veel uit. Ik hoefde bijna niet te koken, want ik at bij mijn klantjes, die ik stiekem thuis knipte. Ja, echt achterlijk, hoor. Maar zo ging dat. Op mijn achttiende kon ik op het Kalf in de vrije sector een woning huren. Toen ik eenentwintig was wilde ik mijn motorrijbewijs halen en deed dat bij Rijschool Tom de Keizer.

En zo heb je Ernst leren kennen.

Ja. Tom zei: 'Ik heb nog een leuke broer voor je.' Ik zei: 'Laat maar', maar toen ik hem zag was het meteen een heel ander verhaal. Tijdens het EK Voetbal zijn we met een grote groep bij de Griek gaan eten. Van de zenuwen verslikte ik me in de ouzo en dat werd de hele avond één grote hoestpartij. Ernst had geen relatie, want hij reisde alleen maar. Er was van beide kanten meteen een klik en het is nooit meer uitgegaan. We gaan al twintig jaar met elkaar. We zijn samen aan de George Gershwinstraat op Rooswijk gaan wonen. Ik was hoogzwanger en werkte in de Bijenkorf toen we bij toeval zagen dat er op de Hendrik Andriessenstraat een woning te koop stond. Daar dichtbij was een stukje grond. Samen met andere burens heb ik een stichting opgericht om daar overbodige dieren op te vangen. Toen Sam geboren werd ben ik gestopt met werken. Een bewuste keuze. Ik werd een echte huisvrouw, zeg maar. Ik hoefde niet te werken, want Ernst verdiende genoeg. Ik heb daar nooit spijt van gehad. Tot twee jaar geleden heb ik wel altijd veel vrijwilligerswerk gedaan. Van de dertien jaar dat ik deel

uitmaakte van de ploeg bij manege de Blijde Ruiters heb ik de laatste zes jaar een bestuursfunctie gehad. 1 juni ben ik daar met pijn in mijn hart weggegaan. Het was niet meer te combineren met mijn huidige werk.

Hoe ben je bij de Blijde Ruiters terechtgekomen?

Ik heb iets met dieren. Mijn opa en oma Russelman hadden een boerderij op het Stuurmanspad in Zaandam. Misschien heb ik ook wel een beperking hoor, maar ik ging bij de Blijde Ruiters 'gewoon' paardrijden. Ze zitten aan het Kuilpad, bij Dierenzorg. Vlak voor de oplevering werden de ruiten ingegooid. Allemaal glas in de bak. Echt een drama. Ik heb SBS6 gebeld of zij daar een item over wilden maken. Zaanse bedrijven hebben ons geholpen en zo ben ik het bestuur ingerold. Ik ben altijd heel betrokken. Ik wil altijd alles vol overgave goed doen. Verbeteren, verbinden. Vorige maand was hier een koe het slootje overgegaan, en heb Tom Thomas gevraagd van wie die was. Dat moet ik allemaal nog ondervinden. Toen ze hem kwamen redden is hij zelf terug gezwommen. Daar geniet ik van. We hebben nu alleen nog een oude hond, Boris.

Hoe was de coronatijd voor jullie?

We zijn in die tussentijd dus verhuisd en daar heb ik het heel druk mee gehad. Het bedrijf van Ernst zit naast De Bunker in Osdorp. Hij heeft daar gewoon doorgewerkt.

'Superleuk dat we weer van start zijn gegaan'

Steeds als er een rechtszaak is moet hij zich dus legitimeren. Er werd zoveel online besteld dat ik op een gegeven moment ook maar pakjes ben gaan inpakken. Trouwens, afgelopen maart heb ik heel erg corona gehad. Ik heb mezelf twee weken opgesloten in een slaapkamer, met eten voor mijn deur. Nou was ik zo ziek als een hond, dus ik wilde verder ook niks. Ik heb geen idee van wie ik het heb gekregen, want ik liet de boodschappen thuisbezorgen, zag niemand en kwam nergens. Gelukkig had ik mijn reuk en smaak nog, maar mijn conditie moest ik echt weer opbouwen. Ernst en Sam hebben het niet gehad.

Wat vind je belangrijk in het leven?

Boven alles je gezondheid. Je kunt alles van de wereld hebben of in een gouden paleis wonen, je gezondheid is echt het allerbelangrijkste. Daarnaast denk ik: lief zijn voor elkaar, elkaar helpen. Wat me nu te binnen schiet: in het verkeer verleen ik wel eens voorrang, terwijl dat niet echt hoeft. Maar dan denk ik... ja, dan los je misschien toch iets op. Dus mensen helpen, er voor elkaar zijn, zo iets.

Marijke van der Pol